

ת"פ 24255/05/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 24255-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני
תיק חיצוני: 159741/2020

בפני כבוד השופטת רבקה גלט

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד גינגולד
נגד

פלוני

הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד בוקר
החלטה

עניינה של החלטה זו להכריע בטענת הנאשם כי אין לחייבו להשיב על האשמה.

האישומים:

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות אלימות כלפי גרושתו ואם שבעת ילדיו (להלן: המתלוננת).

על פי האישום הראשון, בתאריך 8.4.20, בסמוך לשעה 23:30, נכנס הנאשם לדירת המתלוננת המצויה מעל דירתו והאזין לה מבעד לחדר השינה שלה, עת שוחחה עם מר לואי דאוד בענייני עבודה. לאחר שסיימה את השיחה, שבר את דלת חדר השינה, נכנס לחדר, רכן מעל למתלוננת, תפס אותה בצווארה והכה באגרופים בראשה. ילדיהם שהבחינו במעשים החלו לצרוח והנאשם לקח את הטלפון של המתלוננת ואמר לה שכן את חפציה כי בכוונתו להחזירה לשטחים. למחרת בבוקר, שאל אותה אם ארזה את החפצים והיא ביקשה שיארגן רכב ויסיע אותה. הנאשם אמר למתלוננת: "תגידי כי כל הנושא של הגירושים הוא שקר, תגידי שאת שוכבת איתי ועושה לי דברים, כשהוא מבהיר לה כי הוא מקליט אותה ובכוונתו להשמיע את הדברים לאחיה שיהרגו אותה. בהמשך, עלו שניהם לקומה מעל. אז נטל הנאשם מספרי ברזל, הצמידם לראשה ואמר לה: "אני אהרוג אותך אם לא תעשי מה שאני אומר לך את תגידי להורים שלך שאת שוכבת איתי עד עכשיו ושוכבת עם לואי". בשלב זה התעלפה המתלוננת. בהמשך, בסמוך לשעה 13:00 התקשר לואי לנאשם. הנאשם שאל אותו אם הוא שוכב עם המתלוננת ובנסיבות אלה אמר ללואי: "וופא חולה עליך ואם אתה רוצה שהיא תחיה תגיע ליער בן שמן אני אעביר לך אותה ויש לי כדורים נגד כאבי ראש, כדור 2 וכדור 9". בהמשך אמר הנאשם למתלוננת: "יעש שתי אפשרויות, או שאני אהרוג אותך או שאני אשכור מישהו להרוג אותך" ואז בנותיהם בכו וביקשו מאביהן שלא יהרוס את חייהן ויביא אבדון, והנאשם עזב את המקום. בעקבות האמור, עברו המתלוננת וילדיה לגור במקלט לנשים נפגעות אלימות.

על פי האישום השני, כ-3 שנים קודם לאירוע הראשון, עת היו הנאשם והמתלוננת נשואים, התעורר ביניהם וויכוח. באותן נסיבות, הנאשם הכה את המתלוננת במכות ובעיטות למתניה, בברכיו ורגליו, עד שהתעלפה.

השתלשלות העניינים

לאחר כפירת הנאשם, נקבע התיק להוכחות ביום 14.6.21.

בטרם החלה ישיבת ההוכחות, הודיע ב"כ התביעה לבית המשפט כי שוחח עם המתלוננת והיא אף זמנה במסירה אישית, אך לפי התרשמותו אינה מעוניינת להעיד, ועל כן ביקש כי ינתן נגדה צו הבאה. לכך נעתר בית המשפט וניתן צו להבאת המתלוננת לאלתר, אך היא לא אותר באותו היום. בישיבה שהתקיימה העידו חוקרי המשטרה וכן לואי דאוד.

בישיבת ההוכחות הנדחית, ביום 21.6.21, השלים העד לואי עדותו, אך המתלוננת לא התייצבה. ב"כ התביעה הודיע כי המשטרה חיפשה אחרי המתלוננת בבית המשפחה אך היא והילדים לא אותרו, לפיכך עתר לצו הבאה, ודחיית המשפט למשך מספר חודשים. לכך התנגד ב"כ הנאשם שטען כי יש לשמוע את המשפט ברצף, וכי המשטרה גזלה מן המתלוננת את תלונתה שלא לרצונה. בהחלטה מאותו היום הורה בית המשפט כי תינתן האפשרות לתביעה לאתר את המתלוננת לצורך שמיעת עדותה ביום 15.7.21, ואם לא תאותר, תידחה הישיבה ליום 15.11.21.

ערב הישיבה שנקבעה ליום 15.7.21 הודיעה התביעה כי לא עלה בידה לאתר את המתלוננת. לפיכך, והיות שזוהי עדת התביעה האחרונה שטרם העידה, נדחה הדיון למועד השני שנקבע מראש.

גם לישיבת 15.11.21 לא התייצבה המתלוננת, וב"כ התביעה מסר שעל אף מאמצים מרוכזים שביצעה המשטרה לאיתורה במישורים שונים, לא צלח הדבר עדיין, אך קיימים סיכויים טובים לאיתור. בהסכמת הצדדים הוגשו ראיות שונות בכתב, והתביעה עתרה לדחייה נוספת לצורך ניסיונות איתור נוספים. לאור הטענות, נעתר בית המשפט והורה על דחייה אחרונה של ההוכחות.

לדיון האחרון ביום 30.11.21 שוב לא התייצבה המתלוננת. ב"כ התביעה הודיע כי זו עדיין לא אותרת, ולפי בדיקת המשטרה ככל הנראה היא נמצאת מחוץ לישראל, באזור יו"ש. בשלב זה, הכריז כי התביעה סיימה הבאת כל ראיותיה, וביקש לעבור לשמיעת ראיות ההגנה.

בתגובה לאמור, טען ב"כ הנאשם כי אין לחייב את הנאשם להשיב על האשמה.

טענות הצדדים

ב"כ הנאשם טען כי ראיות התביעה אינן עומדות ברף ההוכחה המצדיק הרשעה. נטען כי הילדות לא נחקרו על ידי חוקר ילדים אלא על ידי חוקר משטרה, כחודש לאחר המקרה, וקיימות סתירות בין הגרסאות. כמו כן, העובדה שהמתלוננת אינה מעידה מונעת את האפשרות להטיח בה דברים, ולהוכיח סתירות בין הגרסאות. עוד נטען כי התביעה אינה יכולה להיבנות מעדות לואי היות שאיננו בגדר "מתלונן", הנאשם מעולם לא נחקר בגין איומים כלפיו, והוא עד בלתי מהימן שכן העיד כאסיר בשלשלאות, וסיפר על עבירות שביצע בעצמו כלפי בת זוגו. נטען כי מהימנות לואי לא נבחנה, וקיימות סתירות רבות. לסיום, נטען כי התביעה לא עשתה די מאמץ לאיתור המתלוננת, למרות הטענות בעניין זה, והתנהלותה צריכה היתה להוביל את התביעה להטיל ספק האם האירועים התרחשו בכלל. ב"כ הנאשם הפנה להחלטות שנחתנו בת"פ 48609-01-16, ו- 38162-05-11.

ב"כ התביעה השיב כי על בית המשפט לבחון האם צודק הנאשם בטענתו לפיה אין בראיות שהוגשו, כדי לבסס הרשעה אפילו אם ניתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי. התביעה הפנתה לעדויות בנותיהם הקטינות של הנאשם והמתלוננת, שנכחו באירוע, אשר הוגשו בהסכמה לפי סעיף 10ב' לפקודת הראיות, וטענה כי יש בהן די על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה. בנוסף, הפנתה התביעה לעדות לואי אודות האיומים. נטען כי בשלב זה, אין מקום לדקדק כחוט השערה ואין לערוך בדיקה מסועפת אם אכן הוכח לכאורה כל פרט באישום, אלא די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות להוכחת יסודות העבירה. לתמיכה בטענות הפנתה התביעה לפסיקה.

הכרעה

הלכה היא כי על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה, די לתביעה בכך שהובאו ראיות דלות וקלושות בלבד (ע"פ 405/80 מד"י נ' שדמי, פד"י ל"ד(2)757; קדמי, על סדר הדין בפלילים, 2009, חלק שני א' עמ' 1444). נקבע כי אין צורך בכך שהתביעה תראה כי הובאו ראיות לעניין כל אחד מפרטי האישום, אלא די בכך שהובאו ראיות ליסודות המרכזיים שלו (ע"פ 732/76 מד"י נ' כחלון, פד"י ל"ב(1)170). בשלב זה, גם אין בית המשפט בוחן את מהימנות הראיות שהובאו, ואינו בוחן אותן במבחן "הפנימי", כי אם במבחן "חיצוני" כמותי בלבד (בש"פ 825/98 מד"י נ' דחלה נ"ב(1)625).

בע"פ 5105/02 אבו קישק נ' מד"י (21.10.02) נאמר:

נקבע בפסיקה כי די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוואנטי וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות או אף סותרות את הראיות הללו. ראו ע"פ 28/49 זרקא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ד 504, בע' 523-527; ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' שדמי, פ"ד לה(2) 757, בע' 760.

בענייננו, אמנם לא הובאה המתלוננת לעדות, אך לצד זה, הוגשו מטעם התביעה הראיות הבאות:

א. תמליל ודיסק שיחת המתלוננת עם מוקד 100 של המשטרה, בה ביטאה את פחדה מפני הנאשם וביקשה כי ימהרו

אליה.

ב. עדויות השוטרים פרץ ובטקו שהגיעו לבית המתלוננת וסרטוני מצלמות גוף המתעדות את מצבה בעת הגעתם. על פי עדות בטקו המתלוננת הציגה בפניו את מספרי הברזל בהם אוימה וכן תיארה כיצד הותקפה על ידי הנאשם, והוא שבר את דלת החדר בקומה העליונה.

ג. עדות לואי דאוד אודות שיחת טלפון שערך עם המתלוננת, במהלכה שמע צרחות בביתה, וחש צורך להרגיע את הנאשם לבל "יחמם הראש" כלפי המתלוננת ויכה אותה. לואי העיד כי הנאשם אמר באותה שיחה "יש לי בשבילך כדור 2 וכדור 9", וכן העיד כי הנאשם הפחיד במהלך השיחה את המתלוננת (עמ' 64 ש' 5) ואף אמר באזניה כי יביא אותה אל לואי לחורשה ששם ייפגשו. לואי הוכרז כעד עוין, והוגשה הודעתו (ת/9) בה מפורטת השתלשלות העניינים, לרבות איומי הנאשם כלפי המתלוננת כפי ששמע אותם מבעד לטלפון "אני יתן לך כדור". עיונותו של לואי אינה נבחנת בשלב זה, שבו נערכת בחינה ראשונית של הראיות.

ד. הודעת ר' אל עוקבי ילדת 2009 (ת/15), שהוגשה בהסכמה מכוח סעיף 10ב' לפקודת הראיות, ולפיה ראתה את אביה חונק את אמה בלילה ומכה אותה בראשה, וכן אמר לה כי למחרת יבוא לקחתה. בנוסף, למחרת בבוקר תקף את המתלוננת בראשה עד שהתעלפה, איים עליה, וניהל שיחה עם אלמוני בה אמר ש"יזרוק" אליו את המתלוננת לחורש, ישים לו בראש כדורים, ויהרוג את המתלוננת. העדה תיארה אירע אלים נוסף בעבר, שבו הנאשם בעט במתלוננת בצדדיה.

ה. הודעת ר' אל עוקבי ילדת 2011 (ת/16), שהוגשה בהסכמה מכוח סעיף 10ב' לפקודת הראיות, ובה היא מתארת כי הנאשם תקף את אמה בבוקר, לרבות באמצעות "משהו ירוק כמו מברג" עד שהתעלפה. בנוסף, העידה על מקרה אלימות קודם בו הנאשם הרביץ למתלוננת באזור המותן.

ו. הודעת פ' אל עוקבי ילדת 2006 (ת/17), שהוגשה בהסכמה מכוח סעיף 10ב' לפקודת הראיות, ולפיה ראתה את הנאשם חונק את המתלוננת בלילה, אמר לה כי עליה לעזוב ולוותר על הכל, ולקח את מכשיר הטלפון שלה. למחרת, התעוררה בצהרים, ראתה את אמה מעולפת על הספה, ושמעה את הנאשם משוחח בטלפון עם גבר אחר. כמו כן, העידה כי שמעה את המתלוננת אומרת כי הנאשם הביא עמו שק גדול, על מנת להרוג אותה ואז התקשרה למשטרה.

ז. הודעת פ' אל עוקבי ילדת 2007 (ת/18) שהוגשה בהסכמה מכוח סעיף 10ב' לפקודת הראיות, ובה מסרה כי עלתה אחרונה לקומה העליונה וראתה כי אביה צועק על אמה, לקח ממנה את הטלפון, ואמר לה כי הוא ייקח אותה לשטחים. למחרת, שמעה מאחותה כי הנאשם היכה את המתלוננת במכשיר ירוק, וכן שמעה את הנאשם אומר בשיחת טלפון "אני אזרוק לך אותה בחורש... אתן לך אקמול 2 או אקמול 9", וראתה שנתן למתלוננת מכת אגרוף בראשה. בנוסף, העידה על מקרה נוסף בעבר, שבו הנאשם בעט במתלוננת באזור הכליות וירד לה דם מאפה.

בחינת הראיות הללו, מחייבת את המסקנה לפיה עלה בידי התביעה לעמוד ברף ההוכחה הנדרש בשלב זה, ואף ניתן לקבוע כי קיימות ראיות הקושרות את הנאשם לעבירות, מעל ומעבר לראיות "קלושות ובסיסיות", שכן הוצג מארג ראיות המשתלבות זו בזו ומחזקות זו את זו.

על דרך הקיצור אציין כי תוכן מצלמות הגוף, המתעדות את דברי הנאשמת, עשוי בהחלט לזכות למעמד של אמרת קרבן אלימות, לפי סעיף 10 לפקודת הראיות, כפי שאירע במקרים דומים (ת"פ 12408-05-19 מד"י נ' פלוני (23.6.20); ת"פ 38293-02-20 מד"י נ' מעתוק (26.1.21); ת"פ (מח' ת"א) 68846-07-19 מד"י נ' קוסטיקה (23.6.21)1 תפ"ח (מח' ת"א) 22963-11-19 מד"י נ' פרידריך (4.10.21)).

אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם לפיה נפל פגם בחקירת ארבע בנותיהם של המתלוננת והנאשם על ידי חוקר משטרה, בעוד שחובה היה לגבות עדותן על ידי חוקר ילדים. יש לשים לב לכך שהעבירות שבכתב האישום, אינו מופיעות בתוספת לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים) תשט"ו-1955, ועל כן הוראת סעיף 2 לחוק זה אינה חלה. בכל מקרה, ראוי לציין כי גם אילו עוסקים היינו בעבירות שבתוספת, עדיין יש הסוברים אין המדובר בפגם היורד לשורשו של עניין, באופן הפוסל את ההודעות מלשמש כראיה (ת"פ 59832-10-13 מד"י נ' אטדגי (20.10.15)).

עוד אציין כי לאחרונה ממש, ניתנה החלטת בית המשפט העליון ברע"פ 7706/21 עמאש נ' מד"י (28.11.21), שם נקבע כי קבלת אמרה שהוגשה בהסכמה מכוח סעיף 10ב' לפקודת הראיות, אין בה כדי לכבול את שיקול דעתו של בית המשפט בדבר קביעת אמיתות תוכנה של הראיה, כולה או חלקה, ואין עליו כל חובה ליתן "התרעה" לצדדים לפני הכרעת הדין כי בכוונתו לקבל רק חלקים מסוימים באמרות שהוגשו בהסכמה, או לא לקבלן כלל. יישומה של הלכה זו על ענייננו, מלמדת כי יהא בידי בית המשפט שיקול הדעת להכריע מה משקלן של הודעות בנותיהם של המתלוננת והנאשם אשר לא העידו במשפט, אך עניין זה אינו עומד לבחינה כעת.

ב"כ נאשם הפנה לת"פ 48609-01-16 מד"י נ' שופ (6.10.20), שם זיכה בית המשפט את הנאשם לאחר שלא התייצבה המתלוננת לעדות. ואולם, באותו עניין נקבע כי הנימוק המרכזי לזיכוי נעוץ בכך שאין די במארג הראיות שהוצגו, על מנת להביא להרשעה. עיון מדוקדק יותר, מעלה כי הראיות שהוגשו התמצו במזכרים אודות מספר פעולות חקירה, וכן הודעות הנאשם. באופן דומה, בע"פ 38162-05-11 מד"י נ' באקו (21.9.11) אליו הפנה ב"כ הנאשם, לא התייצב איש מעדי התביעה לשיבת ההוכחות. כיוון שהמדובר היה בעבירות של החזקת סכין ותקיפת שוטרים, ומשלא התייצב איש מן השוטרים לעדות, נתקבלה הוטענה שאין לחייב את הנאשם להשיב על האשמה. נקל להבין כי אין כל דימיון בין המקרים הללו ובין עניינו של הנאשם, שבו הובאו ראיות ממשיות למעשי העבירה, גם אם אלה טרם עברו בכור המצרף של בחינת המהימנות.

סיכומי של דבר, אין הצדקה לטענה שהועלתה מצד הנאשם, ועל כן אני דוחה אותה. לפיכך, על הנאשם להשיב על האשמה.

קובעת לפרשת הגנה וסיכומים ביום 10.2.22 בשעה 10:30.

ככל שמעוניין הנאשם לזמן עדים מטעמו, עליו לעשות כן מבעוד מועד ולוודא התייצבותם.

הנאשם מוזהר בדבר חובת ההתייצבות.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, א' טבת תשפ"ב, 5.12.21, בהעדר הצדדים.